

Publicerad 2006-07-03 17:46 av Rune Thorsell

En dans, endast delvis på rosor.

Samantha XI

SAMANTHA XI

Karnevalen i Rio de Janeiro pågår i två dygn och torde vara världens mest berömda spektakel. Inför årets evenemang hade man lejt Samantha att leda ett stort sambatåg genom hela staden, något hon omdelbart accepterade.

Vi infann oss i god tid på ort och ställe. Dels skulle steg och annat repeteras, dels skulle en lämplig klädsel anskaffas.

Samantha köpte en enorm huvudbonad av strutsfjädrar som färgats gröna. Av palmlblad flätade hon själv en gördel i vilken hon skulle hänga bananklasar - ett femmage till Josephine Baker som ofta uppträdde i sådan utstyrsel. Jag frågade med vad hon skulle skyla behagen men fick veta att Josephine alltid var topless och så skulle det bli. Höglackade skor, bananer och strutsfjädrar. Punkt slut.

Första karnevalsdagen inföll med strålade väder. Solen gassade och det skulle varit ouhärdligt hett om inte en svag bris kommit in från havet, medförande en behaglig svalka.

Samantha intog sin plats i täten av tåget. Musikerna drog igång och tåget startade. Synen var helt grandios. Ett oräkneligt antal lättklädda kvinnor, den ena vackrare än den andra, färggranna dräkter - i den mån man kan applicera termen "dräkter" på vad som egentligen var minimala näsdukar, pärlhalsband och julgransglitter.. Musiken var eggande och festyran euforisk. Samantha förvånade mig med sin utsökt vackra dans. Där visade hon en helt ny, för mig totalt oanad sida.

Allt gick som på räls. Vid ett tillfälle tvingades emellertid Samantha bromsa paraden för några minuter. På grund av dålig planering kom från höger en annan parad korsande vår väg. Det var en ambulerande cirkus som drog genom staden med hästar, kameler, elefanter, clown, jonglörer, magdansöser och akrobater.

Det var nu ingen fara. Samantha höll sitt tåg stilla medan cirkusen passerade. Nu ville det sig dock så att en av elefanterna fick syn på hennes bananknippe och ryckte det åt sig snabbare än Fantomen rör sig i de djupa skogarna. Han svalde hela härligheten med samma glupskhet som marulken, den där lurar till sig och slukar ett oförsiktigt offer. Då sambatåget åter startade var det med en spritt naken Samantha i ledningen.

Något större uppseende väckte nu inte hennes nya "klädsel". Hon fortsatte med samma oberörda majestät som H.C.Andersens kejsare. De åskådare som kantade tåget var alla fulla och glada och i vimlet av kvinnohud och -hull tänkte ingen på sådana oväsentligheter som ett icke existerande bananknippe.

Tåget gick i mål under ovationsartade applåder och Samantha kunde andas ut. Vi befann oss vid en

idrottshall. I ett av omklädningsrummen skulle Samantha duscha och klä på sig. Jag var fullständigt lugn. Jag hade väskan med hennes kläder så ingenting kunde gå fel. Då Samantha kom ut ur duschen öppnade jag väskan för att ta ut en frottéhandduk åt henne.

Jag blev stående och glodde som en byfåne ned i väskan. Det fanns inga kläder, endast papper med ritningar och kopplingsschemata. Bilder på en bomb i olika tillverkningsstadier. En CD, en DVD, ett USB-minne. Matematiska diagram. Kemiska formler. En bunt hundradollarsedlar. I vimlet hade jag fått väskan utbytt. När, var och hur kunde jag inte begripa. Jag mindes inte att jag någonsin släppt taget om den.

Vad vi inte visste då, var att en känd spion samtidigt gjorde entré på sitt lands ambassad, där han med en segerviss och arrogant attityd lade upp en väska på ambassadörens bord. Då väskan öppnades och tömdes visade den sig innehålla 3 klänningar i vackra pastellfärger. ett par set ytterst sexigt lingerie, tre par strumpor av stayup-typ, högklackade skor, läppstift, Chanel 5 samt en turkos badhandduk i frotté. Vad som senare hände med spionen vet vi inte, men han kom från ett land, illa beryktat för tortyr och offentliga halshuggningar.

Vi gjorde så att strutsfjädrarna fick bli höftskynke. Så gav vi oss ut på gatorna. På en torgmarknad köpte jag en klänning åt Samantha.

Det stod inte länge på förrän vi insåg att vi var förföljda. Väskan, som jag fortfarande bar på var tydligen av allra största intresse för någon organisation, kanske rent av en stat. Vi tog till ett gammalt men faktiskt rätt effektivt trick. En buss stannade och tog upp folk. Vi låtsades oberörda men precis då bussen startade hoppade vi ombord.

Efter några hållplatser steg vi av och tog, på måfå en annan buss. Vi kom så småningom till en bussterminal där det fanns förvaringsboxar. Vi ställde väskan i en och betalade för 48 timmar. Samantha tog nyckeln och fäste den med ett plåster i vecket mellan höger blygdläpp och låret. Inte helt anständigt kanske men genialt. "Genitalt" hade jag så när sagt.

Vi åkte några hållplatser med bussen och fann en restaurant. Vi var ordentligt hungriga och maten var utsökt. Då vi åter kom ut på gatan mötte vi en böjd man som räckte fram sin tiggarbössa. Samantha letade i handväskan efter pengar men plötsligt stirrade vi in i en pistolmynning. "Tiggaren" gav order: "Stig in i den där vita bilen och försök inga hjältedåd!". Vi var nu inte i den gynnsammaste av förhandlingspositioner så vi hade endast att lyda. I bilen satt redan två ytterst obehagliga typer. Den ene körde, den andre höll oss i schack med en kraftig Luger Parabellum karbin 7,65 mm.

Vi färdades ut från staden till ett ensligt hus på landsbygden. Utan vidare formaliteter slet de av Samantha kläderna och band henne vid en påle som gick från golv till tak. Mig band de i en stol. En av männen hämtade en motorsåg och förklarade utan omsvep vad som skulle hända Samantha om inte väskan befann sig i detta rum inom en timme.

Vi blev tvungna att avslöja nyckelns gömställe. Mannen som hämtade nyckeln gjorde sig ingen brådska utan lät fingrarna gå på upptäcktsresa i grannskapet. Ondskan och liderligheten kämpade om dominansen över hans vidriga anletsdrag.

Han gick så småningom. Vi hörde bilen starta. Nu var vi ensamma, tre personer. Jag började försiktigt tillämpa ett av de många trick jag lärt under min utbildning till privatdetektiv. Konsten att lösa upp fångsel av olika slag hade utvecklats av Harry Houdini (1874-1926) och förts vidare av illusionister och privatdetektiver i decennier. Jag kämpade tyst och diskret för att ta mig loss men det tog tid.

Efter en timme återvände mannen, nu med väskan. Vi borde alltså ha kunnat släppas nu, men något sådant hade aldrig varit planerat. De hade fått vad de ville, vi behövdes inte längre och dessutom visste vi alldeles för mycket.

En av männen - jag hade faktiskt lite svårt att skilja dem åt - tog motorsågen och ryckte till i startsnöret. Den startade men gjorde en oväntad rekyl. Att hantera en motorsåg är inte så enkelt som många tror. Den bar iväg åt vänster och kapade huvudet av den andre mannen, snabbare än ögat hann se.

Huvudet rullade och kroppen stöp. Blod sprutade över hela golvet. Motorsågs mannen tog ett steg men halkade och föll. Han fick motorsågen under sig och skars upp från prostata- till sköldkörtel, som en slaktad gris.

Jag kom lös i samma ögonblick, men tvingades ta det försiktigt. Motorsågen for hit och dit över golvet, gled över slakteriavfallet i slumpartade banor. Samantha fick klättra upp ett stycke på sin påle för att inte få fötterna kapade.

Just då jag fick lös henne körde motorsågen mot ett bord och sågade av någon decimeter av ett ben. Bordet stjälppte och avbördade sig den dunk med motorsågsbränsle som placerats på skivan med kapsylen slarvigt påskruvad. Oljeblandad bensin rann ut över hela golvet..

Vi fick brått. Väska och allt annat fick bli kvar. Det sista vi hann se var motorsågen på kurs mot en golvlampa. Den skulle falla, glödlampan skulle brista och glödtråden komma in i bensinångorna.

Vi hann med nöd och näppe ut innan övervåningen flammade upp. På sekunder var hela huset ett vrålande inferno. Fönstren sprack och släppte ut formliga protuberanser, gnistor och tjock svart rök.

En sak stod klar. Då huset var nedbrunnet, skulle inte världens bästa laboratorier kunna identifiera ens ett hundradels gram av resterna.

Den vita bilen stod kvar, olåst. Vi satte oss i och körde. Inne i city pågick fortfarande karnevalen för fullt. Vi bestämde ett ställe att träffas om vi skulle komma ifrån varandra. Det var klokt, eftersom Samantha omedelbart absorberades i ett nytt sambatåg.

Själv tog jag en promenad på marknadsplatsen och köpte tre klänningar i läckra pastellfärger, två set superkoketta lingerie, fem par strumpor (stay-up), badhandduk, Chanel 5 och allt vad jag för övrigt kunde minnas från vår förra väska. Samt lite till.

SLUT.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rune Thorsell med Poeter.se id #7007 innehar upphovsrätten